

Ιστορίας

Στην

πρώτη

συνάντηση παρουσιάστηκαν ιστορικά στοιχεία για την ίδρυση των ελληνικών αποικιών στην γη της Ιωνίας,

για την Ιωνική τέχνη και για τους Ίωνες Φιλοσόφους

Με τον αγιασμό, τον οποίο τέλεσε ο πρωτ. π. Γεώργιος Γεωργακόπουλος, προϊστ. του Ι. Ναού Ευαγγελιστρίας Πειραιώς, ξεκίνησε την Δευτέρα 19 Ιανουαρίου, στην αίθουσα Συνεδρίων του Πνευμ. Κέντρου Ευαγγελιστρίας, το σεμινάριο Μικρασιατικής Ιστορίας, το οποίο συνδιοργανώνουν ο ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΩΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ, η ΕΝΩΣΗ ΜΑΓΝΗΣΙΑΣ Μ. ΑΣΙΑΣ και το ΠΝΕΥΜ. ΚΕΝΤΡΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ.

Στο σεμινάριο διδάσκει η φιλόλογος - ιστορικός **κα Αρχοντία Παπαδοπούλου**, πρ. Δ/ντρια Δ.Ε. Εκπαίδευσης Πειραιά και η θεματολογία του απευθύνεται σε όλους όσους θέλουν να γνωρίσουν την ιστορική πορεία του ελληνισμού, που έζησε αναπτύχθηκε και μεγαλούργησε στην άλλη πλευρά του Αιγαίου, του ελληνισμού της Ιωνίας.

Η διάρκεια του σεμιναρίου θα είναι 10 εβδομάδες και θα ολοκληρωθεί την **Δευτέρα 30 Μαρτίου**. Οι συναντήσεις πραγματοποιούνται κάθε **Δευτέρα 6.00-8.00 μ.μ.** και θα χορηγηθεί βεβαίωση παρακολούθησης σε όσους παρακολουθήσουν τουλάχιστον το 80% των συναντήσεων.

Στην πρώτη συνάντηση παρουσιάστηκαν ιστορικά στοιχεία για την ίδρυση των ελληνικών αποικιών στην γη της Ιωνίας, για την Ιωνική τέχνη και για τους Ίωνες Φιλοσόφους.

Α΄ ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΑΠΟΙΚΙΣΜΟΣ

ΑΙΤΙΑ

1. Αναζήτηση νέων δρόμων οικονομικής εξάπλωσης στον γνωστό και άγνωστο, τότε, Κόσμο
2. Αναζήτηση, εκμετάλλευση μεταλλευμάτων και άλλων νέων πρώτων υλών από τις πηγές τους και της θαλάσσιας μεταφορά τους ,
3. Εξερεύνηση, ανακάλυψη, εγκατάσταση, εμπορική και οικονομική

εκμετάλλευση λιμένων.

ΑΦΟΡΜΗ

Η Κάθοδος των Δωριέων, περί το 1.100 π.Χ. και η εγκατάστασή τους στα μεγάλα κέντρα του Μυκηναϊκού πολιτισμού, εξανάγκασε χιλιάδες ανθρώπους, στην άμεση εγκατάλειψη της ηπειρωτικής Ελλάδας. Έφυγαν, κυρίως, οι μορφωμένοι και πνευματικοί άνθρωποι, οι καλλιτέχνες, οι έμπειροι εξειδικευμένοι τεχνίτες.

Η Αργοναυτική Εκστρατεία, ο Τρωϊκός Πόλεμος, αλλά και το μυθολογικό πέραςμα του Φρίξου και της Έλλης από τα Στενά αποδεικνύουν ότι οι οικονομικές περιπλανήσεις των Ελλήνων είχαν αρχίσει, ακόμη, από την Μυθολογική περίοδο.

Αποίκησαν τις δυτικές ακτές της Μ. Ασίας αντιμετωπίζοντας πολλές φορές δύσκολες και σκληρές καταστάσεις τόσο με τις εγχώριες φυλές του εσωτερικού, όσο και δαμάζοντας τις περιοχές που είχαν επιλεγεί για αποικισμό.

ΕΙΔΗ ΑΠΟΙΚΙΩΝ

Δύο τα είδη των αποικιών: **α]** Εγκατάστασης και **β]** Εμπορικής εκμετάλλευσης, όπου τοποθετούσαν μερικούς αντιπροσώπους, κυρίως σε απομακρυσμένα σημεία του Κόσμου. Στον Α΄ Αποικισμό όλες οι αποικίες ήταν εγκατάστασης.

ΤΡΟΠΟΣ ΑΠΟΙΚΙΣΜΟΥ

Επιλεγόταν ο τόπος μετά από επιτόπιες επισκέψεις, έπαιρναν απαραίτητα τον χρησμό του Μαντείου Δελφών και ο Οικιστής, συνήθως, αριστοκρατικής καταγωγής, μαζί με μερικές δεκάδες πολίτες έφευγαν έχοντας μαζί τους φωτιά από την εφέστια της πόλης – Μητρόπολης (Μητρόπολη λεγόταν η πόλη που ίδρυε αποικία). Η ίδρυση είχε επίσημο χαρακτήρα και τελούσε υπό την προστασία και των θεών και της πολιτικής εξουσίας. Η Αποικία είχε τον ίδιο προστάτη θεό με την Μητρόπολη και τους ίδιους Νόμους, που διαμορφώνονταν ανάλογα με τις τοπικές ανάγκες. Επίσης, αρχικά τουλάχιστον, είχαν τους ίδιους συμμάχους ή εχθρούς. Οι άποικοι χάρασσαν το εμβάδόν της πόλης και με τον ζωτικό της χώρο γύρω (λειβάδια, χωράφια κλπ). Γυναίκες, βέβαια, δεν συνόδευαν τις αρχικές αποστολές και γίνονταν γάμοι με τις εντόπιες.

Οι Ίωνες άποικοι τον 7^ο αιώνα, δημιούργησαν μια θρησκευτική Ομοσπονδία, το Κοινόν των Ιώνων. Ήταν θρησκευτική και όχι πολιτική για να μην δεσμεύονται σε πάσης φύσεως θέματα (οικονομικά, συμμαχικά, διοικητικά, στρατιωτικά, πολεμικά, κ.ά). Όμως, είχαν αντιπροσώπους και τελούσαν κάθε χρόνο τελετές τα Πανιώνια, στο όρος Πανιώνιο κοντά στην Μυκάλη. Η περιοχή της αρχαίας Ιωνίας εκτεινόταν

στα βόρεια από τον Έρμο ποταμό μέχρι την Αλικαρνασσό στα νότια.

Η βορειότερη πόλη της ήταν η Φώκαια και βορειανατολικά η Μαγνησία του Σιπύλου και νοτιότερη η Μίλητος και το ιωνικό μαντείο των Διδύμων.

Δώδεκα από τις ισχυρότερες ιωνικές αποικίες συγκρότησαν την Ιωνική Δωδεκάπολη: η Μίλητος, η Μυούς, η Πριήνη, η Έφεσος, η Κολοφώνα, η Λέβεδος, η Τέως, οι Κλαζομενές, οι Ερυθρές η Φώκαια και οι νησιωτικές πόλεις Χίος και Σάμος. Στην Ελληνιστική Εποχή προστέθηκε η Σμύρνη που έγινε ιωνική αποικία. Τα Πανιώνια ήταν αφιερωμένα στον Ελικώνιο Ποσειδώνα.

Οι Αιολικές αποικίες αντίστοιχα είχαν το Κοινό των Αιολέων με τελετές αφιερωμένες στον Απόλλωνα. Στις αιολικές αποικίες οι παράλιες πόλεις Άσσος, Γάργαρα και Άνταδρος και οι μεσογειακές Κεβρή, Σκήψις, Νεάνδρεια και Πιτύεια. Η νότια περιοχή - που αποτελούσε και την κυρίως Αιολίδα - περιελάμβανε την παραλία μεταξύ του ποταμού Έρμου και του Λεκτού ακρωτηρίου. Σε αυτήν ανήκε έως τον 7ο αιώνα π.Χ. και η Σμύρνη, οπότε πέρασε στους Ίωνες και έτσι νοτιότερη πόλη απέμεινε η Κύμη, που ονομάστηκε Φρικωνίς από το όρος Φρίκος της Λοκρίδας, που ήταν και η μητρόπολη των αποίκων-κατοίκων της. Άλλες πόλεις της νότιας Αιολικής Δωδεκάπολης ήταν το Νέον Τείχος, η Τήμνος, η Κίλλα, το Νότιον, η Αιγιρόεσσα, η Πιτάνη, οι Αιγαίες, η Μύρινα και η Γρύνεια, όπου βρισκόταν και το κοινό των Αιολέων: ο ναός του Απόλλωνα.

ΕΜΠΟΡΙΟ ΚΑΙ ΝΑΥΤΙΛΙΑ

Οι Έλληνες των αποικιών ανέπτυξαν και παράλληλες τέχνες και Επιστήμες που σχετίζονταν με την σχεδίαση και κατασκευή πλοίων μεγαλύτερης χωρητικότητας και ταχύτητας όπως οι Φωκαείς, κατασκεύασαν την πεντηκόντορο. Αλλά χάραξαν και μεγάλες χερσαίες οδούς, βελτιώνοντας και τα μέσα μεταφοράς.

Η μεγάλη τους οικονομική υπεροχή έγινε αισθητή και στους γηγενείς λαούς σύντομα και με την κοπή και κυκλοφορία δικών τους νομισμάτων. Νομίσματα κόπηκαν για πρώτη φορά στην μικρασιατική περιοχή

Β΄ ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΑΠΟΙΚΙΣΜΟΣ

Ήταν οργανωμένες αποστολές από τις Μητροπόλεις και τις αποικίες.

ΑΙΤΙΑ

1. Η δημογραφική ραγδαία αύξηση,
2. Η στενότητα της καλλιεργήσιμης γης,
3. Η ανάπτυξη του εμπορίου,
4. Οι πολιτικές αντιπαλότητες,

5. 5.Άνοιγμα νέων αγορών,
6. 6.Ανάγκη νέων πρώτων υλών.

Η Μίλητος, η Φώκαια και η Τέως πρωταγωνίστησαν στην δημιουργία αποικιών στον Πόντο, υπόλοιπη Μ. Ασία, Μεσόγειο.

ΙΩΝΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ - ΙΩΝΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Στην Ιωνία δημιουργήθηκαν, καλλιεργήθηκαν αναπτύχθηκαν η Φιλοσοφία, η Ιστορία, οι Φυσικές Επιστήμες, η Ρητορεία, η Αστρονομία, τα Μαθηματικά, η Γεωγραφία, η Γεωλογία, η Βιολογία και άλλες Επιστήμες.

Οι προϋποθέσεις της περιοχής με την οικονομική ανάπτυξη, το φυσικό περιβάλλον, την συνάντηση με άλλους λαούς, τα ταξίδια και το κλίμα συνετέλεσαν στην ενασχόληση των ανθρώπων με τον Κόσμο που περιβάλλει την Γη και το Σύμπαν. Οι Ίωνες Φιλόσοφοι, οι λεγόμενοι Φυσικοί ή Προσωκρατικοί Φιλόσοφοι, δεν παρατηρούσαν απλά τα ουράνια Σώματα και τα φυσικά φαινόμενα, όπως γινόταν μέχρι τότε στους ασιατικούς λαούς, αλλά αναζήτησαν την αιτία των Όντων, την Αρχή του Κόσμου.

Ξεπέρασαν τις προλήψεις, τις δεισιδαιμονίες και την κάλυψη του θρησκευτικού μανδύα που επικάλυπταν όσα δεν μπορούσαν να εξηγήσουν οι άνθρωποι και προσπάθησαν να εισέλθουν στην ουσία. Εκεί, άρα, τέθηκαν τα θεμέλια της Επιστήμης: η παρατήρηση, η απορία, η ερώτηση, το ζητούμενο η αιτία και το αποτέλεσμα. Δυστυχώς, τα γραπτά τους κείμενα έχουν φθάσει μέχρις εμάς ως σπαράγματα, αποσπασματικά ώστε δεν μπορούμε να έχουμε ολοκληρωμένη άποψη για τις θεωρίες τους. Έχουν φθάσει μέχρι τις ημέρες μας, επίσης, και μέσα από τα έργα άλλων φιλοσόφων ή αρχαίων σχολών.

Στα χρόνια της Δυτικής Αναγέννησης από τα μέσα του 15^{ου} αιώνα μ.Χ. οι Δυτικοί ανακάλυψαν τις θεωρίες των Ιώνων Φιλοσόφων, άρχισαν να τις επεξεργάζονται και τότε πολλοί Νόμοι της Φυσικής στηρίχθηκαν επάνω σ' αυτές. Το ίδιο συνέβη και κατά τον Ευρωπαϊκό Διαφωτισμό του 18^{ου} αιώνα. Στην σύγχρονη εποχή η έκρηξη και η επανάσταση της Τεχνολογίας, των Φυσικών Επιστημών και των Μαθηματικών στηρίζονται στις θεωρίες των Ιώνων Φιλοσόφων επικουρούμενες από την συσσωρευμένη, εν τω μεταξύ, γνώση τόσων αιώνων και στα σύγχρονα μέσα που διατίθενται.

Θαλής ο Μιλήσιος : περ 630/635 π.Χ. - 543 π.Χ . Ένας από τους επτά Σοφούς. Υπήρξε ο Πατέρας της ελληνικής και παγκόσμιας Φιλοσοφίας. Πρόβλεψε την έκλειψη ηλίου το 585 π.Χ. και υπολόγισε την διάρκεια του έτους σε 365 ημέρες. Υπολόγισε ότι η διάμετρος του Ηλίου ήταν το 1/720 της φαινόμενης τροχιάς του

περί τη Γη και ότι οι εκλείψεις του παρουσιάζονταν σε περιόδους 223 σεληνιακών κύκλων.

Πολυγνώτης: 7ος-6^{ος} π.Χ. αι. Σύζυγος του Θαλή και γνώστρια πολλών γεωμετρικών Θεωρημάτων. Διετύπωσε και απέδειξε πρώτη την πρόταση “ΕΝ ΚΥΚΛΩ Η ΕΝ ΤΩ ΗΜΙΚΥΚΛΙΩ ΓΩΝΙΑ ΟΡΘΗ ΕΣΤΙΝ”.

Βίας Πριηνεύς: 625 – 540 π.Χ. Ένας από τους επτά Σοφούς. Φιλόσοφος, ποιητής, ρήτορας, υπερασπιστής των αδικουμένων στα δικαστήρια. Μερικά από τα παρακάτω αποφθέγματα του αποδεικνύουν την βαθιά φιλοσοφική του γνώση και το μεγάλο αίσθημα Δικαίου που τον διακατείχε: «Δει τον αγαθόν άνδρα παυόμενον της Αρχής μη πλουσιώτερον, αλλά μάλλον ενδοξότερον γεγονέναι», «Αρχή άνδρα δείκνυσι», «Μήτε ευήθης ίσθι, μήτε κακοήθης», «Νόει το πραττόμενον», «Οι αγαθοί ευαπάτητοι».

Αναξίμανδρος ο Μιλήσιος: 610 – 547 π.Χ. Αρχή των Όντων ήταν το Άπειρον: η αιώνια και συνεχώς μεταβαλλόμενη Ύλη. Επινόησε το ηλιακό ημερολόγιο και σχεδίασε τον πρώτο χάρτη της έως τότε γνωστής γης. Διατύπωσε τις θεωρίες ότι η Γη είναι μετέωρη και κινείται γύρω από το κέντρο του Κόσμου, που, ίσως εννοεί τον ήλιο. Μέτρησε, μεταξύ άλλων, τις αποστάσεις των πλανητών από τη Γη και τα μεγέθη τους. Σχεδίασε τον πρώτο χάρτη της ουράνιας σφαίρας, χάραξε την κίνηση του ήλιου πάνω στην εκλειπτική και μέτρησε με σχετική ακρίβεια την λόξωση της εκλειπτικής (24ο αντί της σωστής 23ο 27’). Ανακάλυψε τον Γνώμονα και μ’ αυτόν υπολόγισε τα ηλιοστάσια και τις ισημερίες.

Αναξιμένης Μιλήσιος: 585 – 484 π.Χ. Γι’ αυτόν πηγή των πάντων ο Αήρ. Διατύπωσε τις θεωρίες: ότι η σελήνη είναι ετερόφωτη και φωτίζεται από τον ήλιο, ενώ οι αστέρες είναι αυτόφωτα σώματα. Ότι ο ήλιος βρίσκεται στο μέσον, ανάμεσα στη σελήνη και στα άστρα, αλλά όχι στο κέντρο του σύμπαντος. Ότι ο Κόσμος μας δεν είναι μοναδικός, αλλά ένας από τους αναρίθμητους άλλους Κόσμους του σύμπαντος.

Ξενοφάνης Κολοφώνιος: 570 – 480 π.Χ. Γι’ αυτόν «Το Εν είναι του Θεού». Διατύπωσε την θεωρία ότι το σύμπαν είναι Θεοκρατικό και Ενιαίο, ενώ ανήγαγε τον Θεό σε πνευματική σφαίρα. Υπήρξε αντίθετος στον Ανθρωπομορφισμό των Θεών. Αρχική αιτία των όντων, για τον Ξενοφάνη ήταν η ηλιακή θερμότητα.

Εκαταίος Μιλήσιος: 560 / 550 – 480 π.Χ. Έφτιαξε τον πρώτο χάρτη Ευρώπης-Ασίας επίπεδο σε σχήμα δίσκου. Ταξίδευσε σε πολλά μέρη και κατέγραψε εθνολογικά τους λαούς που γνώρισε προσθέτοντας και πολλές προφορικές διηγήσεις που άκουσε. Κατέγραψε, επίσης τις Γενεαλογίες των μυθικών Ηρώων.

Ηράκλειτος Εφέσιος: περ. 584 – 544 π.Χ. Για τον Ηράκλειτο ο Κόσμος προϋπήρχε ως ζωντανή φωτιά. Παρέχει σημεία, με τις φιλοσοφικές του διατυπώσεις, που οι άνθρωποι πρέπει να κατανοήσουν με τον ορθό τρόπο. Πιστεύει ότι ο Λόγος διέπει τα πάντα, είναι ρυθμιστική Αρχή και συνδέει με σχέσεις αναλογίας τα πάντα. Ο φιλόσοφος αφυπνίζει τον Άνθρωπο και τον οδηγεί στην λογική σκέψη και στην ουσιαστική βαθιά γνώση. Δεν θεωρεί την πολυμάθεια ως γνώση.

Αναξαγόρας Κλαζομένιος: περ. 500 – 428 π.Χ. Διατύπωσε, μεταξύ άλλων, την θεωρία: ότι η Γη έχει τυμπανοειδές σχήμα και συγκρατείται στον αέρα. Ότι ο ήλιος είναι διάπυρος λίθος. Ότι η σελήνη είναι ετερόφωτη και Δεύτερη Γη, που κατοικείται από ανθρώπους και άλλα όντα. Ότι οι διάττοντες αστέρες είναι σπινθήρες που εκτινάσσονται από τον αέρα. Ότι ο Νους δεν αναμιγνύεται με τίποτα και είναι μόνος με τον εαυτό του. Γνωρίζει τα πάντα. Έχει τη μεγαλύτερη δύναμη. Ελέγχει όσα έχουν ψυχή, μικρά ή μεγάλα. Ελέγχει και την έναρξη της κοσμικής περιστροφής.

Ιππόδαμος Μιλήσιος: 498 – 408 π.Χ. Πολεοδόμος που σχεδίασε την Μίλητο, τον Πειραιά, την αθηναϊκή αποικία Θούριοι και άλλες πόλεις με το θαυμάσιο Ιπποδάμειο σχέδιο: Οδοί κάθετοι – οριζόντιοι περικλείουν οικοδομικά τετράγωνα. Χώριζε τους κατοίκους σε ζώνες δημόσια κτίρια και ιδιωτική. Στο κέντρο σε περίοπτη και οχυρή θέση τοποθετούσε τα ιερά και δημόσια κτήρια. Πίστευε ότι οι πόλεις έπρεπε να έχουν 30.000 ανδρικό πληθυσμό και μαζί με τα γυναικόπαιδα και τους δούλους να έφθανε τους 50.000 κατοίκους.

Ηρόδοτος Αλικαρνασεύς: 485 – 421 / 415 π.Χ. Ιστοριογράφος. Ο Πατέρας της Ιστορίας, κατά τον Ρωμαίο ιστορικό Κικέρωνα. Ήταν πολυταξιδεμένος και έγραψε τους Περσικούς Πολέμους, αλλά κατέγραψε και την ιστορία, γεωγραφία, συνήθειες, ήθη, έθιμα των λαών που είχε επισκεφθεί.

Πρωταγόρας Αβδηρίτης: 486 – 411 π.Χ. Ιδρυτής της σοφιστικής Κίνησης και ο πρώτος που δίδασκε επ' αμοιβή, ρητορεία. Πίστευε ότι κάθε θέση έχει λόγο και αντίλογο και δίδασκε στους μαθητές του να έχουν επιχειρήματα λογικά για κάθε αμφιλεγόμενη θέση. Πίστευε ότι η αλήθεια είναι υποκειμενική. Ήταν ο πρώτος που έκανε διαλέξεις. Θεωρήθηκε Αγνωστικιστής και άθεος επειδή διατύπωνε την άποψη ότι δεν γνωρίζει αν υπάρχουν θεοί, αφού δεν μπορεί να τους δει, αλλά και

γιατί ο ανθρώπινος βίος είναι σύντομος και δεν έχει περιθώρια να ερευνήσει το θέμα. Έγραφε για τις ποινές ότι: Οι ποινές έχουν σκοπό την αποθάρρυνση κάθε συμπεριφοράς που δεν είναι κοινωνικά αποδεκτή. Ο σκοπός αυτός δικαιολογεί την πρακτική των ποινών. Σε ποινές θα πρέπει να υποβάλλονται εκείνοι μόνο οι παραβάτες που η τιμωρία τους πρόκειται να αποτρέψει τους ίδιους ή άλλους από την επανάληψη της παράβασης ή τη διάπραξη νέων παραβάσεων. Η ποινή έχει παιδευτικό χαρακτήρα και όχι κατασταλτικό σκοπό, σωφρονιστικό και όχι εκδικητικό. Στον Διαφωτισμό, το 1764, ο Ιταλός Τζεζάρε Μπεκαρία, στηριζόμενος στην θεωρία του Πρωταγόρα έγραψε σχετικό βιβλίο που αφορούσε στις ποινές.

Λεύκιππος: 480/470 – 400 π.Χ. Πατέρας της Ατομικής Θεωρίας και δάσκαλος του Δημόκριτου. Διατύπωσε πρώτος την υπόθεση ότι η ύλη αποτελείται από άτομα. Η ύλη αποτελείται από μικροσκοπικά, αόρατα, αιώνια, άφθαρτα, αμετάβλητα, αδιαίρετα σωμάτια, τα άτομα, που γεννήθηκαν αυτόματα και τυχαία. Λόγω της ύπαρξης του κενού, τα άτομα έχουν την ιδιότητα της κίνησης. Από τις συγκρούσεις των ατόμων δημιουργείται η ύλη.

Ο Λεύκιππος διέβλεψε με ακρίβεια την μεγάλη κοσμογονική έκρηξη, το Big Bang.: «*ΠΩΣ ΣΥΝΕΣΤΗΚΕΝ Ο ΚΟΣΜΟΣ*» Ο Κόσμος αυτός, σε (αυτή την) διασπαρμένη μορφή εσχηματίσθη με τον εξής τρόπο: Τα σώματα των ατόμων, χωρίς αιτία και τυχαία έχοντας την κίνηση, κινούμενα συνεχώς και ταχύτατα, [και] δια τούτο ποικιλίαν έχοντα πλήθος επί τον αυτό (τόπο) συγκεντρώθηκαν... Συναθροιζομένων δε εν ταυτώ (στον ίδιο τόπο) εξ' αυτών τα μεν όσα μείζονα και βαρύτερα, υπό κάτω πάντων (στο κέντρο) εκάθιζαν, όσα δε μικρά και περιφερόμενα, λεία και ευολίσθητα, εξεθλίβοντο, αυτά, κατά την συγκέντρωση των σωμάτων σχηματίζοντας μετέωρο, (ουράνιο φαινόμενο). Όμως όταν εξέλιπε η πληκτική δύναμη (πλήττω= βαρώ= βαρυτική) που τα μετεώριζε και έπαψε να οδηγεί (τα άτομα) προς το μετέωρο, εμποδίζοντο να φτάσουν (τα άτομα) κάτω (δηλαδή στο κέντρο του φαινομένου), βιαίως δε (με έκρηξη) αυτά εσπρώχθησαν σε τόπους που μπορούσαν να τα δεχθούν. Αυτοί δε (οι τόποι) ήταν ο περιβάλλον χώρος και σ' αυτόν τον χώρο το πλήθος των σωμάτων διεσπάσθη. Περιπλεκόμενα δε μεταξύ τους κατά την διαίρεση τον ουρανό εγέννησαν! Νίκος Καλοκαιρινός»

Δημόκριτος Αβδηρίτης: 460 – 370 π.Χ. Για τον Δημόκριτο η Ύλη αποτελείται από αδιάσπαστα, αόρατα στοιχεία, τα άτομα. Ο Γαλαξίας είναι το φως από μακρινά αστέρια. Το Κενό δεν ταυτίζεται με το Τίποτα (“μη ον”), είναι κάτι το υπαρκτό. Το Σύμπαν έχει και άλλους “κόσμους” και μάλιστα ορισμένους κατοικημένους. Ασχολήθηκε με: Μαθηματικά, Μουσική, Γεωμετρία, Μετεωρολογία, Γλωσσολογία, Πολεμική Τέχνη, Αστρονομία, Κοσμολογία, Βιολογία, Γεωλογία, Λογική, Ηθική, Γεωγραφία, Αισθητική, Ιστορία, Παιδεία Δεν ασχολήθηκε με την

Θρησκεία και την Πολιτική.

ΠΟΙΗΣΗ

Στις Μικρασιατικές πόλεις αναπτύχθηκε η Ποίηση που διακρινόταν στην **Ιερή** με Θησκευτικούς ύμνους και στην **Επική. Το Έπος** διακρίνεται στο:

Ηρωϊκό: Πολεμικά κατορθώματα – Εξυμνεί τους άριστους . Εκπρόσωπος ο Όμηρος με την «Ιλιάδα» και την «Οδύσσεια.» και **Διδακτικό:** Αναφέρεται στην ειρηνική καθημερινή ζωή, στις ασχολίες και τις συνήθειες των ανθρώπων. Εκπρόσωπος ο Ησίοδος με την «Θεογονία» και τα «Έργα και Ημέραι»

ΛΥΡΙΚΗ Ποίηση: Δημιουργήθηκε από τους Ίωνες τον 8ο αι. π.Χ. Αποτελεί την έκφραση των πολιτικοκοινωνικών αλλαγών με την αλλαγή των πολιτευμάτων, την συμμετοχή των εμπόρων στην διακυβέρνηση, στις νέες Ιδέες. Κορυφώθηκε τον 5ο αι. π.Χ. Εκφράζει όμορφα συναισθήματα, επιθυμίες σε πρώτο πρόσωπο. Απαγγέλλεται με την συνοδεία λύρας και μπορεί να υπάρξει χορός και διακρίνεται: Στην **Ελεγεία, τον Ύμνο, το Μέλος.**

Η Ελεγεία (600 – 700 π.Χ) είναι δίστιχη ποίηση που εκφράζει έντονα συναισθήματα, κυρίως, θρήνου. Απαγγελλόταν συνοδεία αυλού και εκπρόσωποι είναι: Καλλίνος Εφέσιος (πρώτος ελεγειακός), Μίμνερμος Κολοφώνιος ή Σμυρναίος, Φωκυλίδης ο Μιλήσιος, Ξενοφάνης ο Κολοφώνιος κ.ά. Διακρίνεται σε Ελεγεία: θριάμβου, πολέμου, αγάπης, πόνου, λύπης, θλίψης. Απόσπασμα ποίησης Μίμνερμου: «ἀλλ' ὀλιγοχρόνιον γίνεται ὥσπερ ὄναρ

ἤβη τιμήεσσα· τὸ δ' ἄργαλέον καὶ ἄμορφον

γῆρας ὑπὲρ κεφαλῆς αὐτίχ' ὑπερκρέμαται,

ἐχθρὸν ὁμῶς καὶ ἄτιμον, ὃ τ' ἄγνωστον τιθεῖ ἄνδρα,

βλάπτει δ' ὀφθαλμοὺς καὶ νόον ἀμφιχυθέν.»

«Σαν όνειρο, λίγα χρόνια κρατά η τιμημένη νιότη. Το άχαρο και άσχημο γήρας πάνω από το κεφάλι, αμέσως, κρέμεται. μισητά μαζί και άτιμα, κάνουν αγνώριστο τον άνθρωπο όταν πέσουν πάνω του και του σκοτίζουν τα μάτια και τον νου»

Η Ιαμβική ποίηση ονομάστηκε έτσι από τον προσωδία (ποιητικός τονισμός συλλαβών) βραχέως – μακρού. Είναι ποίηση σκωπτική, δεικτική, περιπαικτική και ασχολείται με θέματα πολιτικά – κοινωνικά. Συνοδευόταν από αυλό. Εκπρόσωποι: Ιππώναξ ο Εφέσιος, Σιμωνίδης ο Αμοργίνος, Σόλων ο Αθηναίος κ. ά. Από το ποίημα του Σιμωνίδα Αμοργίνου «Κατά γυναικών»

« Την άλλην έπλασε ο Θεός απ' τη παμπόνηρη αλεπού.
Όλα τα ξέρει η γυναίκα τούτη: τ' είναι κακό,
τ' είναι καλύτερο; – τίποτε, μα τίποτε δε της ξεφεύγει.
Κακό είπε το καλό πολλάκις και το καλό το 'πε κακό.
Οι διαθέσεις της αλλάζουνε συχνά.
Την άλλη από τη σκύλα, τη κακόβουλη, – η μάνα της φτυστή-,
όλα κείνη να τ' ακούει κι όλα θέλει να τα δει.
Παντού γυρίζει και κοιτά με προσοχή να βλέπει
γαυγίζοντας κι όταν ακόμα άνθρωπο δε βλέπει.
Και να την απειλήσει ο άντρας δε θα σώπαινε
ποτέ, ακόμα κι αν της έσπαγε τα δόντια με πέτρα
οργισμένος, ακόμα κι αν της έλεγε λόγο γλυκό,
ούτε κι αν η ίδια τύχαινε να κάθεται με ξένους.
Πεισματικά γαυγίζει, δε βγάζει τον σκασμό.»

Η Μελική ποίηση είναι δημιούργημα των Αιολέων. Απαγγέλλεται από ένα άτομο συνοδεία λύρας.. Τα θέματά της αναφέρονται σε καθημερινά θέματα: Χαρές – απολαύσεις ζωής, Έρωτας, Οινοποσία κλπ Εκπρόσωποί της είναι η Σαπφώ, ο Αλκαίος, ο Ανακρέων από την Τέω. Μερικοί στίχοι του Ανακρέωντα :

« ώ παί παρθένιον βλέπων
δίζημαί σε, σύ δ' ου κλύεις,
ουκ ειδώς ότι τής εμής
ψυχής ηνιοχεύεις.

«Ω κόρη, που παρθενικά κοιτάζεις,
ζεις μες στο νού μου, εσύ όμως δεν το νιώθεις
γιατί δεν ξέρεις ότι την ψυχή μου
εσύ την κυβερνάς.»
μετάφραση Ηλ. Βουτιερίδης

Στην Ιωνία εμφανίσθηκε και ο πρώτος κτιστός ναός. Εκεί δημιουργήθηκε ο Ιωνικός αρχιτεκτονικός ρυθμός με τον κίονα να έχει λεπτότερες και περισσότερες ραβδώσεις σε αντίθεση με τον δωρικό και να καταλήγει στο περίτεχνο κιονόκρανο

με τους έλικες, που ομοιάζει στα κέρατα κριαριού. Ο ιωνικός ρυθμός φέρει ζωφόρο, σχεδόν πάντα με ανάγλυφα και επάνω του το αέτωμα. Αντίθετα ο δωρικός ναός φέρει τα τρίγλυφα και τις μετώπες. Είναι ρυθμός πιο περίτεχνος, πιο ανάλαφρος και χαρίεις.

Πηγή: synodoiporia.gr